

SZÖVEG –
SZÁM KATI

SOROZAT –
NŐI SZAKASZ

VALAKI SZÍNRE LÉP

Egy vasárnap délben, a pörkölt és a meggyes rétes között, egyik lányunk mellékesen megjegyezte: *„Háromkor találkozom valakivel”*. A pillanatnyi meglepetés amatőr kérdéseit könnyedén visszapattintotta – ebben a kiskorától hangoztatott, pillanatnyilag azonban öngólként értékelhető *„nem beszélünk tele szájjal”* intelem nagy segítségére volt –, de ebéd után hugával együtt mondvacsinált ürügyekkel lassan beszivárogtunk a szobájába.

◆ Férjem a desszertnél még rutinszerűen megkérdezte: *„Miről is van szó?”* De miután nem érkezett értékelhető válasz, úgy tűnt, tudomást sem vesz az izgatottságról, amely a gyengébb nemet hatalmába kerítette. (Bár szokatlanul hosszú ideig időzött a nappaliban ülve egy újságcikknél, miközben fejét furcsán megdőntve tartotta, hogy bal füle épp a lány-szobából érkező hanghullámok útjába kerüljön.)

Lányom szobájában aztán stylist-tanácsokba csomagolt érdeklődésünkre kiderült néhány részlet a rejtélyes programról. Amikor becsapódott mögöttem a bejárati ajtó, férjem is véletlenül épp végzett a cikkel, és nekem szegezte a kérdéseket: *„Tulajdonképpen hova is ment? Ki ez? Te ismered? És a szüleit?”* Az én fejemben ugyanezek cikáztak, kiegészítve még a *„Nem kábítózik?”* és *„Nem tagja-e valamelyik szervkereskedelemmel foglalkozó maffiának?”* gondolatokkal, de a lányomtól imént elesett flegmasággal igyekeztem csepegtetni az infókat, ami nem is esett nehezemre, hiszen valóban csak pár csepp volt belőle.

A nap hátralévő részében gyakrabban pillantottunk az órára, mint abban a hónapban összesen, kisebbik lányom, ha jól láttam, nővére ismerőseit pásztázta a Facebookon, férjem pedig mintha a budapesti körözött személyek oldalát nézegette volna a neten. Én estefelé egyre gyakrabban mentem ki utcára néző erkélyünkre virágot locsolni, elszáradt muskátlivirágotok tépkedni, teregetni. Citromfánk is megszínylette a hosszú estét, mert halaszthatatlannak ítéltém megmetszését, és a sötétben nem lett tökéletes az eredmény. Így viszont véletlenül épp megpillanthattam Valakit.

A megszerzett információ a perspektívából adódóan épp csak egy fejbűnyival volt több az eddiginél, amelyből az alábbi megnyugtató tényeket tudtam leszűrni: nem kopszodik, tehát nem túl koros, jár fodrászhoz, vagyis nem ápolatlan, de nem ma volt hajvágáson, tehát kellőképpen laza. A vizsgálati mintát rögtön el is fedte erkélyünk jótékony takarása, én pedig olyan arccal léphettem be a nappaliba, hogy családom tagjai azonnal megsejtették, új infók birtokába jutottam, és mindent eldobva rohantak az erkélyre. Lányunk mintegy fél óra alatt tette meg a lakásunkig vezető két emeletet, sejtelmes mosollyal és egy tikkadt rózsával lépett be. Ekkor férjem újságja, hogy hogy nem, újra előkerült, mi pedig folytattuk a kihallgatást, amelynek eredménye ennyi volt: *„Holnap moziba megyünk”*.

Ezzel a vasárnap délutánnal kezdetét vette egy új korszak az életünkben, amelynek sajátossága, hogy a családi programok szervezések újabb nehezítő tényezővel kell számolnunk, hogy a telefon gyorshívójában végérvényesen a második helyre szorulok, hogy szinte lehetetlen kikalkulálni, hány főre tervezzem a vacsorát. Hogy gyermekeink már nem tartanak igényt arra, hogy ők és vendégeik szórakoztatására célszerű verseny, kézműves partit vagy társasjáték-délutánt szervezzünk, de olykor azért eljönnek velünk kirándulni (pláne, ha plusz egy fő is jöhet), sőt, ha *„kiérdemeljük”,* elvisznek bowlingozni vagy bevesznek a kártyázásba. És valahogy sokkal megértőbbé válnak a szülők kettesben eltöltött programja iránt, különösen, ha nem otthonra szervezik. ◆